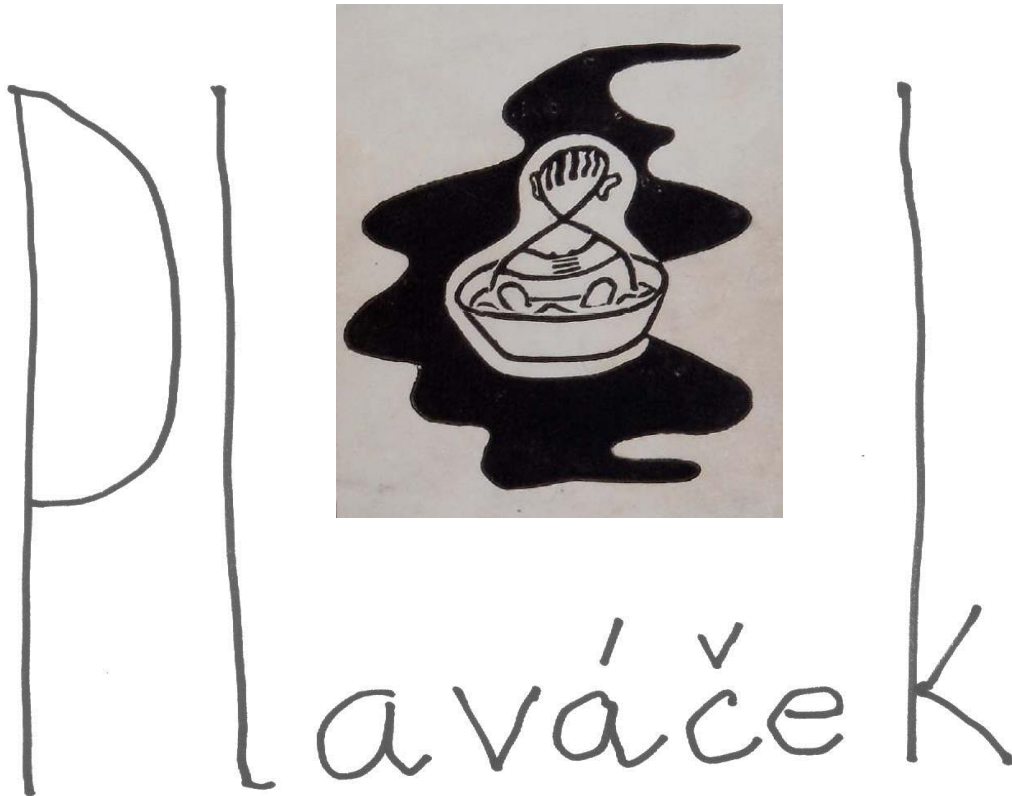

2016

e. 11

Spící lodě

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 7. prosince v 17:00 V Přírodovědném klubu v Ježkově ulici 8 na Žižkově.

Zápis

Na schůzce v listopadu se nás sešlo 16: **Zub, Chingo, Bobánek, Job, Pirilík, Pegas, Přemík, Pulec, Hakim, Petr, Cancítka, Smeták, Kačka, Jakub, Foki a Zbyněk.**

Omluvenky: **Pacík** – slavil HYSIL (Hydrologický silvestr).

Dnes se musím omluvit. Nahrnulo se toho najednou moc a od 18 h mám seminář. **Yško**

Schůzka se konala v Přírodovědném klubu v Ježkově ulici na Žižkově v den Památky zesnulých. Na uctění památky kamarádů, kteří již nejsou mezi námi, přinesl **Bobánek** velkou svíčku. Pouze její svit osvětloval místnost při našem vzpomínání.

Vzpomínky podpořilo hodování, které zajistil **Zub** – 3.11.2016 se dožívá 75 let. Pohoštění bylo velkorysé – kvalitní maso (vlastnoručně upečené), okurky, různé hořčice, strouhaný křen, chléb, různá chroustátka, vynikající moučník a slivovice.

Snědlo se všechno.

Během hodování se společnost rozdělila na několik debatních skupin. Jedné vévodil **Pirilík**, který, na základě vlastní zkušenosti, přesvědčoval **Chinga** a **Petra** o výhodnosti kamionové dopravy před vodní a vlakovou. Další skupina se utvořila na druhém konci stolu a debatovala o „vhodnosti“ daru k výročí svatby **Cancítka** s **Magdou**, kteří dostali poukaz do lázní se společnou koupelí ve vaně plné piva. **Pegas** měl velký strach, aby tento nápad neměl také někdo z jeho rodiny. Pro velký hluk v místnosti jsem nebyl schopen zaznamenat témata dalších skupin.

Zapsal **Přemík**

Události minulých dnů

Na Dušičky si **Reyp, Bobánek** a **Pulec** udělali výlet k potoku Výbrnice u Nižbora, aby navštívili **Bratřkův** menhir. S potěšením konstatovali, že jak menhir, tak náš stožár (z oslav 100 LET 555) přečkaly léto a stále stojí na svém místě.

Cecílie 2016

Přišli jsme v hojném počtu do Rudolfiny na koncert „Pocta sv. Cecílii“, který každoročně pořádá **Kačka**. S ním účinkovali jednak muzikanti Collegia Quodlibet, včetně Kačkovy **Markéty** (flétna) a **Jirky** (bicí) a na konci i s recitací **Zuzany**, jednak malý soubor Ritornello, který se předvedl výborným a nekonvenčním zpěvem písní 16. a 17. století. Samozřejmě, stěžejní byla barokní hudba první půle koncertu (Telemann, Vivaldi, J.S. Bach) a prolnutí jazzu a klasické hudby v druhé půli. Koncert začal krátkou klauniádou, kdy **Kačka** pomocí zvuku flétny řídil mírně zmateného starce, který se pohyboval po pódiu a končil recitací 66 sonetu Williama Shakespeara, který energicky a při tom dojemně přednesla dcera **Zuzana**. Mimochodem, ten sonet se týkal toho, že blbci vládnou chytrým – jak se nic vlastně nemění. Monumentálně pak zapůsobil úplné finále, kdy všechny nástroje překvapivě doprovodil až nebesky znějící pěvecký sbor, jehož členové byli posluchači koncertu a seděli mezi námi na balkóně. To ještě víc umocnilo to zvláštní spojení mezi hudebníky a posluchači, kterým se tyto koncerty vyznačují. A tak není divu, že vše skončilo dlouhotrvajícím a bouřlivým potleskem ve stoje. Byl to zkrátka originální zážitek, na který se nezapomíná... zvláště pak proto, že se přátelé **Kačky** sešli ve velkém počtu v respiriu a přilehlých prostorách, aby si s ním připili sektem. Někteří z nás si připili mockrát, takže jsme se rozcházeli dost pozdě v povznesené náladě. Tak zase za rok na shledanou. **Pacík**

Atmosféru koncertu dokreslují následující fotografie **Přemíka**, **Marianny** a anonymního fotografa

Koncert začal sólovou skladbou G. Ph. Telemanna pro zobcovou flétnu

A tady je Collegium Quodlibet v plné síle.

Zaplňená Dvořákova síň Rudolfina nadšeně tleskala po každé skladbě...dokonce i mezi jejich větami. Někteří z nás očekávali, že jazzoví fanoušci budou tleskat i u sol klasických skladeb...to se ale nestalo.

V druhé půli jsme slyšeli i jazzovou improvizaci, na které se podílel vynikající trumpetista Matthias Schriefl, který kromě trumpet zahrál i na alpský roh.

A tady jsme, když jsme si pak s **Kačkou**, ale i navzájem připíjeli.

Marianna z Brna během přípitků fotografovala nás, naše manželky, přítelkyně i přátele:

Vtípy

Pepíček přijde za maminkou a povídá: „Mami, já chci psa.“

Maminka na to: „Žádný pes nebude. Pouští to chlupy, všechno rozkouše, je to pořád špinavý...nic takového!“

Pepíček zase: „Ale já ho strašně chci.“

„Už jsem řekla, přej si cokoliv jiného, ale psa NE!“

Pepíček: „Dobře, tak já si s tebou chci dneska hrát na tatínka a na maminku.“

Maminka chvíli přemýšlí a říká si, snad to to dítě nemyslí tak, že by to hraničilo s incestem. Ale aby splnila jeho přání tak povídá: „Dobrá, tak co mám dělat?“

Pepíček: „Vykoupej se, lehni si do postele a čekej.“

Maminka je z toho trochu nervózní, ale vše udělá, jak řekl...leží a čeká, co z toho nápadu vyleze.

Vtom se rozletí dveře do ložnice, v nich stojí Pepíček v tátových trenýrkách a povídá: „Stará vstávej, jdem koupit malýmu psa!“

Monika se ptá kamarádky: „Helenko, ještě stále šetříte na auto?“

„Už ne...Minulý týden manžel spočítal úspory a rozhodli jsme se, že raději půjdeme do kina.“

„Včera jsem se po dlouhé době popral kvůli holce.“

„Neříkej a s kým?“

„S manželkou.“

Mému milovanému manželovi!

Jela jsem právě domů, když vtom jsem náhodou stoupla místo na brzdu na plyn. Dveře od garáže jsou trochu ohnuté, ale náš teréňák to zvládl a zastavil ještě před stěnou, trochu mu k tomu napomohlo i tvé auto. Je mi to opravdu nesmírně líto, ale vím, že ty mi to odpustíš!

S pozdravem,

Tvoje milující manželka

P.S. Volala tvoje milenka. Je těhotná.

Z historie

Skvosty socialistického realismu

Jak jsme vypadali v padesátých letech minulého století my...

.... a jak vypadali oni.

Zajímavosti

Vypočítej si svůj věk ze svého telefonního čísla

Poslední dvojčíslí tvého telefonu	
Vynásob číslem 2	
Přičti 5	
Vynásob číslem 50	
Přičti 1766	
Odečti rok tvého narození	
Poslední dvě čísla výsledku se rovnají tvému věku	

Svět šifer

Luštění šifer patří k historicky nejstarší činnosti našich her. **Pulec** poslal článek, který pojednává o šifrování, na kterém asi částečně závisel výsledek 2. světové války a které bude jistě hrát stále větší úlohu v kybernetickém světě:

Dříve se utajovaly pouze vojenské a politické dokumenty. Dnes se bez složitého šifrování neobejde téměř nic, ať jde o výběr peněz, připojení k internetu nebo otvírání auta dálkovým ovladačem. Čím náročnější kódy se používají, tím sofistikovanější metody slouží k jejich rozluštění.

Šifrování přepravovaných zpráv mělo už ve starověku zajistit, aby se důležité informace nedostaly do nepovolaných rukou. Na kvalitě šifer závisel úspěch velkých vojenských operací a řady lidských životů. Zrodil se nový obor lidské činnosti – kryptografie (kryptos - řecky skrytý, grafein – psát).

Něco z historie

V pátém století př.n.l. se ve Spartě používal jednoduchý šifrovací systém – proužky papyru nebo tenké kůže se omotaly kolem tyčinky a poté popsaly. Písmena pak dávala smysl pouze tehdy, pokud se papyry omotaly kolem stejné tyčky. Ve třetím století př.n.l. popsal řecký historik Polybius jako jeden z prvních šifrovací systém, v němž se písmena abecedy nahrazovala číslicemi, a položil tím základ tzv. substitučních šifer. Tyto šifry jsou známy také z indické Kámasútry. Od devátého století byly známy postupy, jak tyto šifry rozluštit podle frekvence opakování číslic, jež nahrazovaly písmena. Zásahu na tom měl islámský matematik al-Kindi, autor první známé knihy o luštění šifer.

Římané používali k šifrování vcelku jednoduché metody založené na posunu řady písmen abecedy. V dalších stoletích k utajování zpráv sloužily např. transpoziční šifry, které vycházely z jednoduché myšlenky: text se vypisoval do mřížky, ve které byla vystřižena určitá pole. Ta se poté otočila o určitý počet stupňů a celý proces se opakoval.

V šestnáctém století začali panovníci dokumenty kódovat pomocí Vigenérových šifer, která dlouho odolávala rozluštění na základě porovnání četnosti písmen. V roce 1863 ji překonal Friedrich Kasiski, pruský major ve výslužbě.

Dokonalé šifry se objevily teprve s příchodem dvacátého století. V roce 1918 vynalezl americký odborník na kryptografii major Joseph Mauborgne první skutečně nerozluštitelnou šifru, při níž se písmena kombinovala s náhodnými čísly, která se používala pouze jedenkrát. Od sedmdesátých let slouží k přenosu dat po sítích asymetrické šifrování s veřejným klíčem, jímž se zpráva zakóduje, a soukromým klíčem, který opět odhalí její obsah. Díky asymetrickým šifrám se rozběhl obchod po internetu.

Odhalené tajemství

Druhou stranou vývoje šifer byla snaha o jejich překonání. V roce 1943 byl do této činnosti zapojen poprvé počítač Colossus, vyvinutý britskými vědci pro rozluštění zpráv šifrovaných Lorenzovým přístrojem. Ten sloužil k předávání zpráv mezi nejvyšším velením. Jejich dešifrování umožnila chyba pracovníka obsluhy. Při jednom přenosu zpráva nedorazila. Po dotaze, který byl poslán nešifrovaný, byla tatáž zpráva poslána znovu i se stejnou šifrou. Díky počítači Colossus pak britští kryptologové nejen rozluštili obsah zpráv, ale byli schopni i rekonstruovat Lorenzův přístroj, aniž by jej kdy spatřili. Colossus byl ve své době skutečným převratem, kvůli utajení však musel být po válce zničen. Detaily o jeho činnosti byly zveřejněny teprve v sedmdesátých letech.

Lidská chyba se vymstila i sovětské KGB. Ve čtyřicátých letech její agenti šifrovali své zprávy sice jen pomocí tužky a papíru, ale zdánlivě neproniknutelným způsobem. Písmena vzkazu nahrazovali číslicemi a poté je zakódovali pomocí tištěných tabulek s náhodnými čísly, které jim byly poslány. Lidským selháním byly jednoho dne poslány tabulky se stejnými náhodnými čísly. Tak došlo k tomu, že různé zprávy byly šifrovány stejnými kódy, což stačilo americkým kryptologům k rozluštění zpráv a rozkrytí celé sítě sovětských agentů.

Případ enigma

Němci používali k tajné komunikaci mechanický šifrovací stroj zvaný Enigma vyvinutý ve dvacátých letech minulého století. Ironií dějin je, že výrobce, německá společnost Schifriemaschinen, přístroj před válkou přihlásil k patentování ve Velké Británii, protože ochrana průmyslového vlastnictví se tou dobou zdála pro ekonomicky slabý stát nejdůležitější. Přihláška obsahovala detailní nákresy a řadu klíčových údajů přeložených do angličtiny, které byly v roce 1931 zpřístupněny v knihovně britského patentového úřadu. Pozoruhodné je, že britská tajná služba o tomto patentu vůbec nic netušila. Kdyby byl tento patent v knihovně nalezen, německý šifrovací kód by zřejmě byl rozluštěn mnohem dříve.

Současnost

Vrcholem současného šifrování je kvantová kryptografie založená nejen na matematice, ale i na vlastnostech skutečných subatomárních částic. V roce 2008 byla poprvé představena první komerční verze, podle tvůrců by měl být tento systém zcela bezpečný.

Informace je zakódována do laserových impulsů, které jsou poté kombinovány s klíči získanými na základě nepředvídatelných procesů odehrávajících se ve světě subatomárních částic. Klíč se přenáší jako první a dojde-li při přenosu k odposlechu, projeví se to změnami, z nichž lze odposlech spolehlivě poznat. Nevýhodou kvantové kryptografie je omezený dálkový dosah. Částice nelze při přenosu signálu ovlivňovat, tedy ani zesilovat. Další vývoj bude záviset na zájmu zákazníků především z řad finančních institucí.

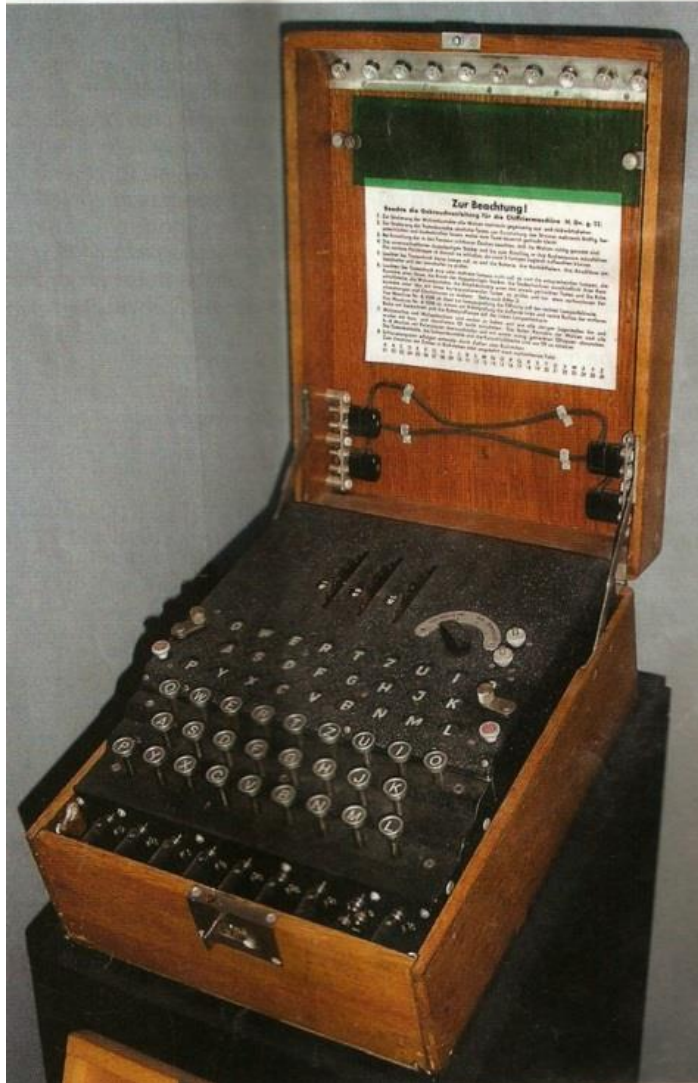
Existují i jednodušší, ale o to účinnější řešení. Každé číslo zapsat jako součin prvočinitelů a tento zápis je pro každé číslo jedinečný. U malých čísel je rozklad celého čísla na součin prvočísel snadný. Běžný domácí počítač dokáže například určit, že číslo 753397 je součinem čísel 827 a 911. U třisetciferného čísla by rozklad na prvočísla zabral i s nejrychlejšími současnými počítači několik století. K vypracování šifry postačí ukrýt prvočísla do dostatečně velkého čísla. Je však třeba počítat s tím, že počítače jsou stále výkonnější. Stociferný klíč se ještě na konci sedmdesátých let zdál být nerozluštitelný, dnes může být rozkryt během několika dnů. Kryptologové se domnívají, že v blízké budoucnosti by k bezpečnému šifrování měly stačit šedesáticiferné klíče.

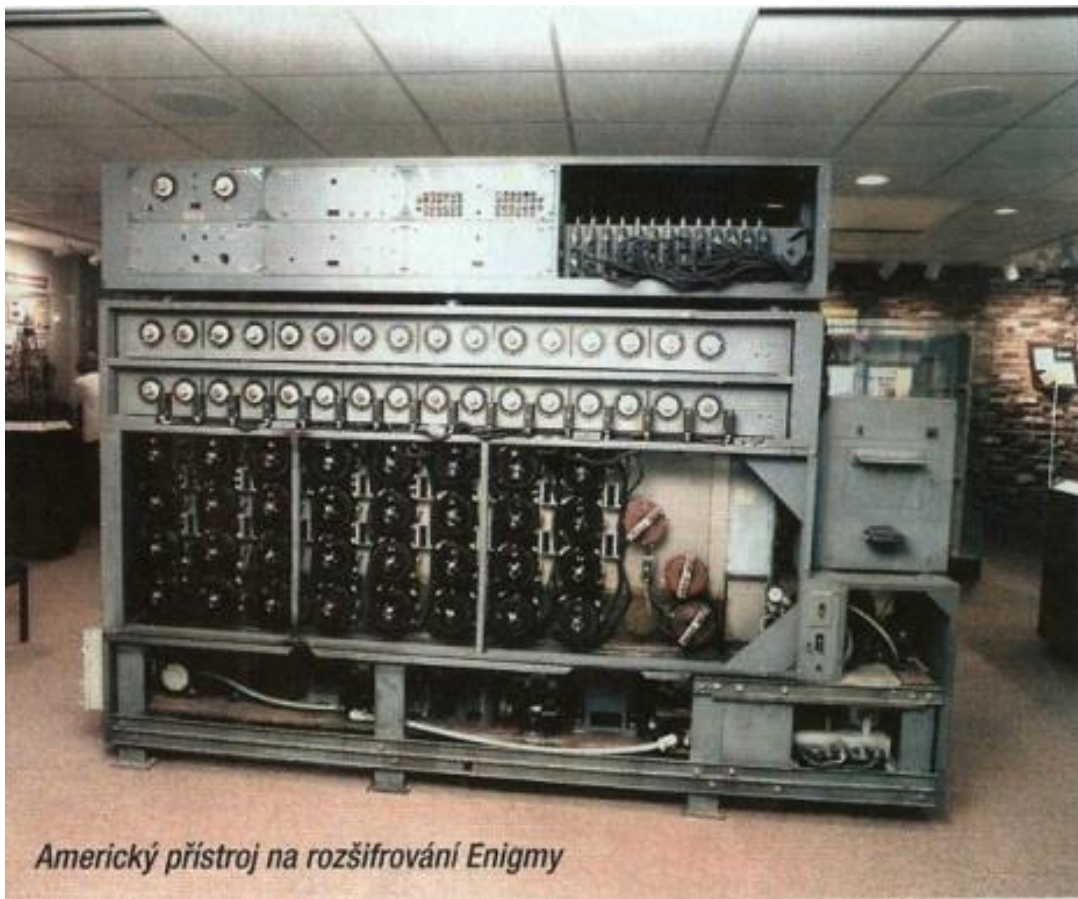
Jedním z míst, kde by se možná i takové šifry podařilo rozluštit, je pracoviště amerického Národního bezpečnostního úřadu (NSA) v Marylandu. Pracují tam nejlepší matematici z celého světa a je pravděpodobné, že mají k dispozici algoritmy, o nichž není dosud nic známo. Ví se jen, že tam je řada nejvýkonnějších počítačů současnosti, které provádějí více než pět trilionů operací za sekundu. Vše ostatní spadá do kategorie přísně tajné.

Šifrovací Lorenzův přístroj

▲▼ Enigma

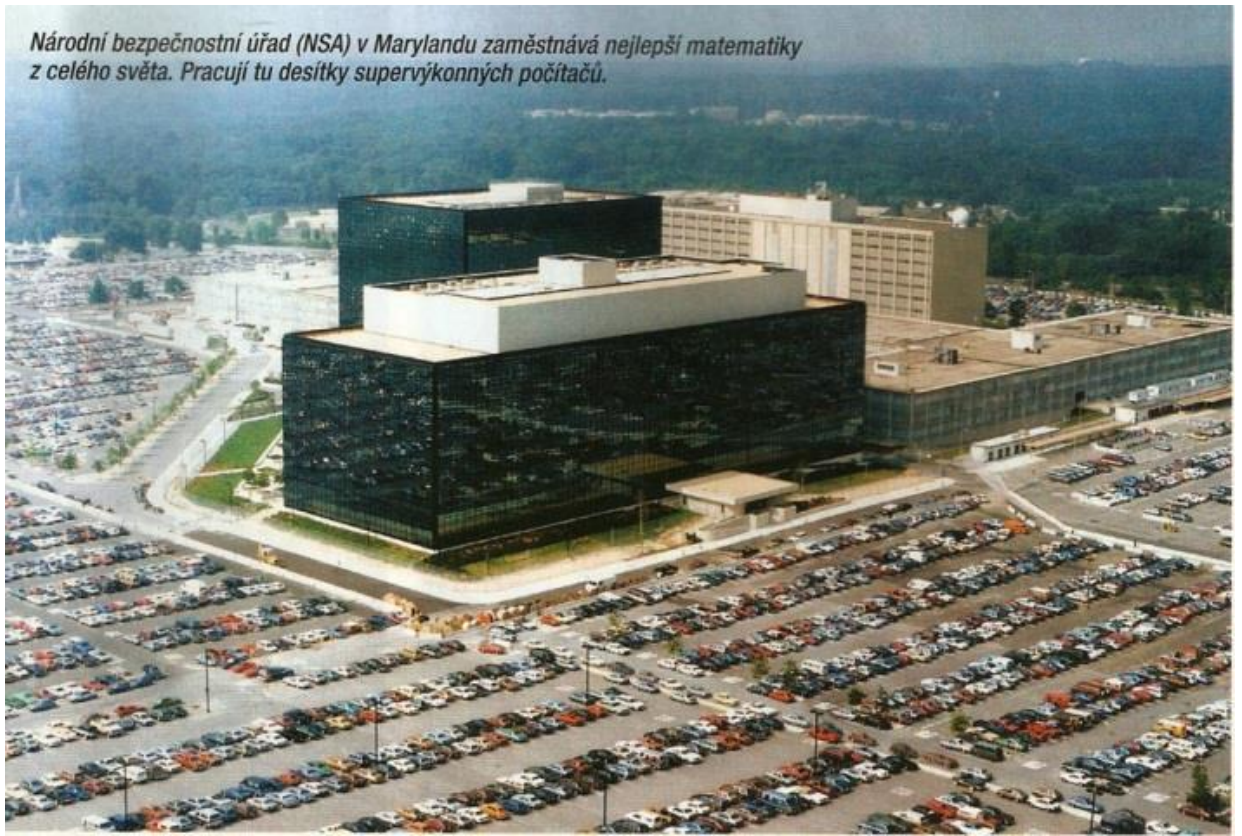

Americký přístroj na rozšifrování Enigmy

▲ Jeden ze šifrovacích disků

Národní bezpečnostní úřad (NSA) v Marylandu zaměstnává nejlepší matematiky z celého světa. Pracují tu desítky supervýkonných počítačů.

Z historie Junáka

Na jaře roku 1968 vyšel v tisku článek o skautském srubovém táboře v Bučovicích. Novinová předloha je špatně čitelná, a tak předkládám doslovný přepis. (Přemík)

Vypráví bývalý zdravotnický náčelník Junáka, profesor MUDr. Otakar Hněvkovský, DrSc.

Necelých osmdesát kilometrů od Prahy, nedaleko Bučovic u Votic stojí několik srubů. Nynějšímu majiteli ČKD Praha slouží k rekreaci dětí. Předtím je obývalo několik artistických rodin a ještě předtím patřily Svazu zaměstnanců státních drah. Málokdo však i ze starých pamětníků vesnice si ještě dnes vzpomene, jak vlastně tenhle srubový tábor vznikl, kdo ho před více než třiceti léty postavil a málokdo se pamatuje na jeho první obyvatelé --- skauty.

Tenkrát, je to už bezmála čtyřicet let, jsem měl jako zdravotnický náčelník Junáka na starosti zdravotnické otázky. Prohlížel jsem skautíky na klinice podle potřeby celý rok, ale před letním táborem musely být prohlídky těch, kteří měli jet, zvláště důkladné. Často se stávalo, že lékaři, kteří prohlíželi junáky v oddílech, našli u některých nějaké vážnější choroby a poslali mi je na kliniku k přešetření, případně k laboratorním zkouškám. Pokud byl zjištěn závažný stav, musel jsem takové skautíky z účasti vyloučit. Dovolit jim, aby jeli pod stany nebo na puťák by bylo příliš velké riziko nejen pro děti, ale i pro vedoucí táborů. Děti plakaly, mně jich bylo líto, ale ustoupit jsem nemohl... A to se opakovalo rok co rok...

Napadlo mě, že by to snad šlo vyřešit kompromisem: umožnit i těmto skautíkům pobyt v táboře, vždyť se na něj těšili celý rok, ale za lepších podmínek než jsou ve stanech (uchránit je např. prochlazení, zabezpečit lékařský dohled atd.). Snad by bylo možné postavit srubový tábor (asi pro 40 – 80 junáků, s krytou jídelnou, kuchyní a izolační místností pro případně vzniklé infekce atd.), kde by pod dozorem zkušeného vůdce, několika rádců a lékaře žili skautíci obvyklým životem, sami by si vařili a vůbec zaměstnávali jako v každém normálním táboře.

Zamiloval jsem si tuhle myšlenku, vypracoval i speciální léčebný program, a když jsem

měl plány zhruba hotové, začal jsem jednat s představenstvem Junáka. Bratři byli zpočátku rozpačití, bylo to příliš „nové“, ale pak jsem dostal povolení. Důvodem pro toto rozhodnutí bylo také to, že jsme chtěli část jmění Junáka investovat do nemovitosti, kterou by nacisté nemohli odvézt.

Rozjel jsem se do krajiny, kterou považují za zvlášť příhodnou pro rekonvalescenty, na Voticke. Je tam drsnější klima vhodné pro otužování, a městské děti, které jsou pořád v činžácích, potřebují otužit --- ovšem za určitých lékařských podmínek. Když bylo vybráno místo, povolil mi Junák finanční půjčku na stavbu, ovšem půjčku osobní, která byla řádně zaknihována; hned poté jsem udělal návrhy na stavbu a našel místního stavitele. Byl to podnik skoro za půl miliónu korun, ale dal jsem do toho i svoje peníze, protože jsem předpokládal, že je jednou dostanu nějak zpátky a že je ovšem dostane zpátky i Junák.

... a poté noci hrůzy

Jenže to už bylo v roce 1939. O prázdninách přijely již první děti. Tábor se rozeběhl a pak přišel onen srpen, kdy tvrdě zasáhli nacisté. Jedné noci přepadli gestapáci skautské stanové tábory. Rozkopali stany, rozšlapali dětem, co se dalo, včetně fotografických aparátů a vyhnali je ze stanů jen v trenýrkách... Byla to hrůza.

Tu noc k nám z okolních táborů přiběhlo asi sedmdesát chlapců a děvčat, polonahých a vyděšených. Nechali jsme je u nás, sehnali jim jakés takés oblečení a ráno telefonovali rodičům, aby si pro ně přijeli. (Bylo by zajímavé dnes zjistit, zda si někteří hoši a děvčata pamatují onu noc přepadení skautských táborů --- a co kdyby o tom redakci něco napsali.)

Někteří činovníci těchto rozprášených skautských oddílů si tehdy netroufali jet domů; jejich rodiny byly pronásledovány --- a tak zůstali v „ozdravovně“ až do konce prázdnin. Nezaháleli ... Pomáhali řemeslníkům dodělavat jídelnu, koupaliště atd. Po práci si dělali přednášky, hodně diskutovali a cvičili se. To vše se prakticky uplatnilo i později. Fakt je, že o tom, čemu se dnes ve zdravotnictví říká rehabilitace, jsme mluvili už tenkrát, kdy jsme ve srubech zůstali bez dětí, osiřeli...

Protektorát však běžel dál... Bylo jasné, že jsme tábor museli zavřít. Já jsem se sice hájil před úřady tím, že je to můj soukromý majetek, bylo to totiž vedeno jako moje „soukromé sanatorium“, ale to byly jen slabé argumenty. Pak mě volali na gestapo; byli náramně lační všech spolkových peněz a proto chtěli zpátky tu půjčku od Junáka. Podařilo se mi je přesvědčit, že tolik peněz nemám.

Další činnost v ozdravovně jsme už tehdy samozřejmě provozovat nesměli, avšak objekt nemohl zůstat nevyužit, protože hrozilo nebezpečí, že ho zabaví Němci pro Hitlerjugend. Začal jsem proto vyjednávat se Svazem zaměstnanců státních drah o odprodání --- aby sruby zůstaly alespoň v českých rukou.

Jenže mezitím jsem byl zatčen gestapem pro ilegální činnost v jiné, ne junácké organizaci. Byl jsem vězněn asi dva měsíce, když mě jednoho dne předvedli na proslulou „čtyřstovku“, kam jsem svou ilegální činností patřil. A tam jsem zažil scénu, která mně i za tehdejších podmínek připadala komická: nějaký pán se mě v přítomnosti „mého“ gestapáckého komisaře dr. Ganze představil jako státní notář, stručně mne informoval, že můj obchod se Svazem železničářů byl dále projednán a schválen říšskými úřady a že tedy mám jako majitel řečeného sanatoria podepsat prodejní smlouvu. Komiku jsem viděl v tom, že já, bídný vězeň gestapa, jsem v této záležitosti byl veleváženým majitelem „sanatoria“, kteréžto řádně prodávám. A představte si --- teď předbílám --- že po čtyřiaadvaceti letech (v roce 1967) jsem jednal s notářem, ve zcela jiné věci: a ten notář na mě kouká a pak říká: „Já se chci už čtyřiaadvacet let s Vámi setkat, jestli jste nebo nejste naživu. Já jsem ten notář, který s vámi sepisoval tu prodejní smlouvu na gestapu.“ Jak se lidé setkávají...

Ale abych neodbíhal; byl jsem vězněn dál, pak odsouzen a pochopitelně došlo k tomu, že mi byl všechnen majetek zabaven, ale to je jiná kapitola. Gestapo si ovšem tenkrát ihned zabavilo příslušnou částku (i s úroky), kterou mi půjčil Junák. Ostatní bylo zabaveno pro zájmy říše.

Když jsem se po pětačtyřicátém roce vrátil a chtěl se ozdravovny znovu ujmout, nešlo to,

protože byla řádně prodána českým železničářům. Jenže železničáři přestali mít o sruby zájem, pro ně to bylo malé, tak to zase někomu prodali a dál ... ale to už dál nevím.

Jednou jsem se tam jel podívat --- z důvodů čistě sentimentálních --- a zjistil jsem, že ve srubech nejsou děti, ale že tam bydlí členové artistických skupin. Ale pak to zase měnilo majitele... zkrátka, v pětáctýřicátém jsme to zpátky nedostali a potom už nebyl čas se o to blíže zajímat, protože v roce 1948 přestal Junák existovat.

Ale dnes si myslím, že by bylo dobré, aby junáci, kteří mají ohrožené zdraví a nemohou na normální tábor, měli zase něco takového. Nevím, jestli bychom ten v Bučovicích mohli dostat zpátky, ale konečně --- snad by se dalo postavit něco podobného.

Poznámka

Posledním vlastníkem tábora bylo ČKD. Odboráři po dlouhém vyjednávání nakonec tábor, v dezolátním stavu, prodali Ing. Aleši Nejedlému. Tábor, bez dotací, opravuje. Již léta dává každý desátý poukaz na tábor potřebným dětem zdarma a řadu míst poskytuje Klokánku a několika dětským domovům za nákladovou cenu. Je to vzácný člověk. Tábor se dnes jmenuje Ranč Sluníčko.

Stavba skautského chatového tábora u Bučovic na Vlašimsku (Před 2. Světovou válkou)

Chaty, jak vypadají dnes

Naše a jiné písničky

Na konci našich schůzek v Yachtklubu jsme vždycky zpívali naše písničky za klavírního doprovodu **Tondy** (Pláničky). To už bohužel neděláme, i když bychom si v Přírodovědném klubu mohli při klavíru zase někdy zazpívat. Alespoň **Jakub** občas přinese kytaru a zazpívá nám. Naposledy nám s velkým úspěchem zapěl písničku „Setkání po letech“. Tady jsou její slova, která stojí za přečtení:

„Setkání po letech“

Pozvání jsem přijal všema čtyřma
v tom jsem zvyklý lidem vyhovět
zvláště když mě pozve známá firma
Docent Dlouhý Bidlo doktor věd

Stoupli jsme si vpravo blízko pípy
vrchní nám to dával backhandem
nadhodil jsem téma Rychlé šípy
ježek v kleci, Stínadla a M

Zpočátku se vyjadřoval stručně
Rychlých šípů bylo tuším pět
M byl mistr přísný na své učně
ježek se dal v kleci naklápět

My bratrstvo my jsme byli nuly
a najednou měl hovorů jak z Lán
Rychlý šípy kamkoliv se hnuly
zažívaly příběh na román

Já tam byl jen abych páchal škodu
člen všech možných darebáckých tlup
bezpohlavní tvor středního rodu
nestál o mne žádný slušný klub

Hřích mi vepsal do tváře své rysy
každý věděl předem co jsem zač
zbyly na mne jen ty dvě krysy
zrádce Bohouš, špína Štětináč

Nosíval jsem strašné hnědé hadry
proklínal jsem každý jejich steh
když jsem šilhal za dívčími ňadry
nepomohly mi v mých starostech

Výsměch to je úděl dlouhých bidel
čelit žertům, lžím a grimasám
líp je na tom i ten grázl Fidel
toho má rád alespoň on sám

Mirek Dušín vkrádal se mi do sna
moudrý čestný urostlý a blond
kéž bych tak byl on a nebo Losna
nebo aspoň obyčejný Vont

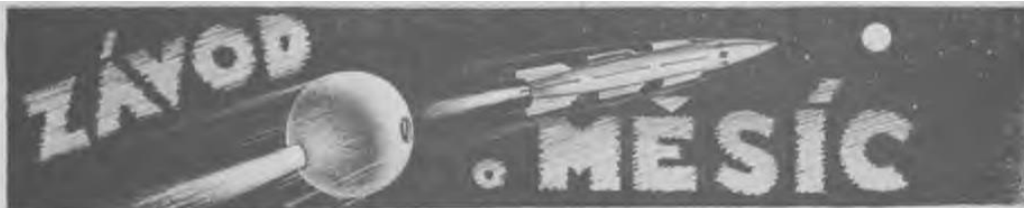
Jenže já byl pouhý dlouhý klacek
nesympatický už na pohled
ani kouzlo všech kočičích pracek
nevyhladí jizvy z dětských let

Přístup známých z dřívějška i dneška
netroufám si srovnávat s tím tvým
tobě bych dal všechno snad i ježka
za to žes mě poctil přátelstvím

Zmlkl dopil, účet za mne zatáh'
a jak tak platil děkovně jsem říh'
smích opilých pásků zněl mu v patách
když klátivě mizel ve dveřích

Kde by jářku ten vzal ježka v kleci
vždyť je to vůl a řečí má jak kněz
už mně začly nudit ty jeho kecy
jenže dneska jsem holt zrovna bez peněz

Vše souvisí se vším a to úzce
zvlášť když je tak malý ten náš svět
Rychlým šípům na zejtřejší schůzce
budu mít zas o čem vyprávět

Představujeme vám další hrdiny příběhu

Americké odvážlivce, kteří opustili naši Zemi v raketové střele, už znáte. Dnes vám představíme jejich ruské soupeře, kteří v naprosté tichosti, ale velmi důkladně připravovali cestu na Měsíc. Vědeckým vůdcem výpravy jest profesor *Vasilij Gunarev*, odborník v bádání o atomové energii, kterou používá k pohonu „Vesmírné lodi“, ačkoliv stár již 58 let, jest pln síly a podnikavosti. Jeho klidný, basový hlas dovede podmaňovati stejně jako jeho pronikavý zrak. Jinak je málomluvný a pomalý v pohybech.

Jeho nástupcem jest dvaatřicetiletý *Ivan Tarasov*, hvězdář, klidný, přátelský a trochu skeptický.

Technickým odborníkem jest *Sláva Sučevskij*, trochu drsného chování i vyjádření, ale neobyčejně obětavý a velmi houževnatý.

Nejmladší, sotva 24letý humorista *Míša Voroncov*, má na starosti hospodářství, sklad, „domácnost“ výpravy. Vlasy černé jako uhlí, prozrazují výbušnou povahu, která má však občas sklon k básnickým náladám.

Míša VORONCOV

Vasilij GUNAREV

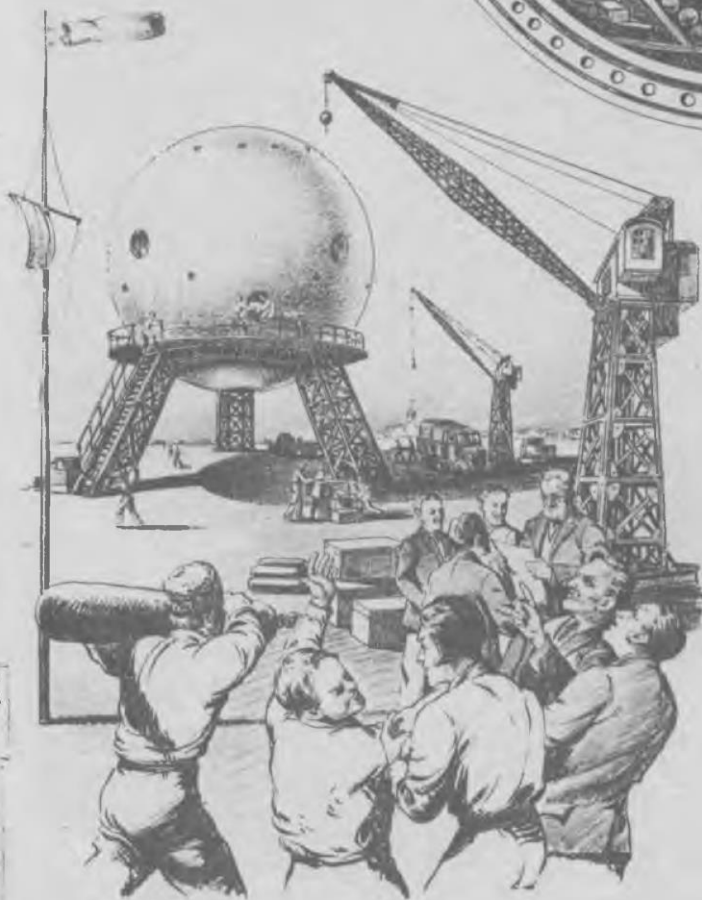
Ivan TARASOV

Sláva SUČESKIJ

o Měsíc

Dlouho a pečlivě připravovali v Sovětském Rusku svůj let na Měsíc. Na velkém letišti, tajně vybudovaném kdesi za Uralem, byla postavena veliká koule s mohutným atomovým motorem. Její stabilitu zaručuje veliký gyroskop, otáčející se prudce kolem své osy — něco na způsob dětského vlka. Ve spodní části koule je veliký otvor, jímž tryská uvolněná energie, pohánějící „vesmírnou loď“. Na jiných místech jsou menší trysky pro případ, že by bylo třeba měnití náhle směr. V dolní části koule jest také mohutná pítěž, jež zaručí, že se koule vždy

obrábí spodem k nebeskému tělesu, ke kterému přistává; tedy že posádka nikdy nebude musit „chodit po stropě“. Brzdění pádu na Měsíc nebo při zpáteční cestě na Zemi bude proto moci býti provedeno hlavní tryskou.

Naše obrazy vám ukazují, že ruská „loď“ jest prostornější a mnohem lépe ovladatelná než americká raketa. Proto úmyslem sovětských letců jest přistáti na měsíčním povrchu a provésti tu bádání během patnácti pozemských dnů trvajícíchho měsíčního dne. Mohutný obal koule chrání posádku jak od hrůzně nízké teploty vesmíru, tak i od smrtících, tajemných kosmických paprsků.

Pozornému čtenáři ukáže průřez koulí víc, než by mohla říci slova. Štáb učenců i techniků dokončuje přípravy k odstartování koule a radostně spokojené tváře nás přesvědčují, že vše se daří podle plánu. Američané mají náskok dvou dní. „Ničevó,“ — profesor Gunarev a jeho společníci si důvěřují. Uvidíme brzy, zda právem.

Pokračování

UBY
JÁKA

20. III. 1947 — čís. 29

„JUNÁK“, týdeník junácké mládeže, číslo 29 — Majitel a vydavatel: Junák, ústředí skautské výchovy. Redakce: PRAHA II, Štěpánská ulice číslo 61, telefon 285-69. Administrace: Praha II, Václavské náměstí 36, telefon číslo 214-51. — Vedoucí redaktor: Jaroslav Novák. — Odpovědný redaktor: Jiří Lapáček-Jasan. — V redakční radě Jarmil M. Burghauser a Josef Starc. Tiskne Melntrich a. s., Praha. — Používání novinového poštovního povolení pod číslem IA-2372-OB, dohlédací pošt. úřad Praha 26. Cena výtisku Kčs 2,50.

Toto číslo vyšlo 20. III. 1947.